

Bilag 1

Nogle af udvalgets spørgsmål til indenrigsministeren samt dennes svar herpå

Spørgsmål 29:

Hvad er begrundelsen for, at den nu gældende pligt for centraladministrationen til at høre Sundhedsstyrelsen i alle sager, der skønnes at kræve sundhedsfaglig indsigt, er udeladt i lovforslaget?

Svar:

Det har bl.a. af Sundhedsstyrelsen været fremført, at lovforslaget ikke medtager den *obligatoriske* høringsbestemmelse i den gældende lovs § 2. Der er imidlertid ikke i medfør af gældende lov tale om en obligatorisk høringsbestemmelse, idet styrelsen alene skal høres af »centraladministrationens forskellige afdelinger i alle sager, hvis afgørelse af vedkommende ministerium *skønnes* at kræve sådan indsigt . . .«. Der er derfor ikke i lovforslaget udeladt nogen høringspligt for centraladministrationen.

Det er imidlertid et helt grundlæggende princip i dansk forvaltningsret, at det påhviler den enkelte forvaltningsmyndighed, eventuelt i samarbejde med andre myndigheder, at fremskaffe fornødne oplysninger om de foreliggende sager. En opfyldelse af denne almindelige retsgrundsætning vil ofte medføre, at en forvaltningsmyndighed foretager en høring af Sundhedsstyrelsen, såfremt oplysninger af sundhedsfaglig karakter er nødvendige ved behandlingen af en sag.

På det grundlag findes det overflødigt at medtage en bestemmelse om skønsmæssig høring, svarende til den gældende lov.

Spørgsmål 31:

Hvorledes vil det være muligt at sikre det læge element i de lokale klagemodtagelser, således som lovforslaget er udformet?

Svar:

Lovforslaget bygger først og fremmest på et princip om, at lægmænd skal have indflydelse på den afgørelse, der træffes i den enkelte klagesag af det centrale patientklage-

nævn. Hermed får lægmændene også en væsentlig indflydelse på, hvorledes sagen gennemføres over for og opleves af den enkelte klager, idet lægmandsrepræsentanterne blandt andet skal sikre, at klageren – også hvor denne måske har svært ved at udtrykke sig eller få peget på relevante forhold – får en så betryggende behandling af sin sag som muligt.

En klagevejledning kan fås enten i kommuner/amtskommuner eller i statsamtet, jf. lovforslagets § 24. Den særlige mulighed for klagevejledning i statsamtet sigter på at tilbyde en vejledning, der over for patienten fremtræder som neutral i forhold til sygehus- og sundhedsvæsenet.

Statsamtet har en særlig erfaring i rådgivning af personer, som ofte befinder sig i retlige, sociale eller personlige konfliktsituationer.

Personer, som mener sig fejlbehandlet, og som ønsker at klage, kan imidlertid også tænkes at have brug for en særlig personlig rådgivning og støtte under samtalen med statsamtets medarbejder. Den bedste støtte vil ofte være klagerens nærmeste pårørende eller andre, som klageren har særlig tillid til, og disse vil altid kunne repræsentere eller bistå klageren, ikke blot når det drejer sig om den første kontakt med klagevejledningen, men også på senere stadier af klagesagen, jf. princippet herom i forvaltningslovens § 8. Det vil blive et led i statsamtets vejledningspligt, at amtet, så snart klageren henvender sig, orienterer om denne mulighed.

Herudover vil statsamtet tillige skulle oplyse klageren om, hvilke muligheder der i øvrigt findes for råd og støtte, særligt i det lokale område. Der tænkes her bl.a. på det almindelige sociale system, men også på oplysninger om eventuel privat lokal rådgivning, som patienten kan henvende sig til, og som sammen med patienten kan deltage i klagevejledningen i statsamtet.

Endelig skal statsamtet som led i sin vejledningspligt oplyse klageren om den mulig-